

Franjo Frančič

(del knjige)

Antologija vojvodinskih pesnikov

Prevod: Franjo Frančič

NEKOPIRATI

Istra marec 2012

Radovan Vlahović

Zgodnje jutranje misli

Zamegljeno je pred dežjem, poslušam glasbo, čutim nemir, življenje je tu pred menoj, naj ga lovim ali naj se prepustim mirnim, počasnim udarcem srca, listom tišine?

Naj dovolim presežek molka v neskončno globino sebe ali naj kot običajno plebejsko sproščen verjamem, da tisto, kar prihaja ni odvisno od mene.

Dvom je začetek literature, literatura je ubesedeno in materializirano premišljevanje o življenju

O tebi sem želel govoriti

Pred zoro, ko je najbolj temno, v nedeljo,

sklonjen nad belino papirja, zastanem.

Mrk in namrgoden kot ostareli volk,

v hladu in temi jazbine, posvečeno in

potrpežljivo do neskončnosti ližem odprte

rane.

Zastanem in celo večnost molčim.

A o tebi sem želel govoriti.

NE KOPIRATI

Ko me pokličeš iz večnosti

Ko me pokličeš iz večnosti, objet od glasbe,
listov suhega cvetja in mesečine,
zadregetam.

Postanem misel, magnetni tigerček,
ki hiti na srečanje, spremlja ga bučanje klica jelena,
v večerni meglici,
lajež nevrotične ure.

Prebudim se, ko me Zaratrastra s komolcem sune pod rebra

Ko se združita utrujenost in žalost postanem ranljiv, že malenkost je dovolj, ena sama beseda, da zajočem. Seveda le redko pred drugimi ljudmi, nevzgojeno je, neprimerno je, moškemu se ne spodobi. Rad bi povedal, da obstajajo trenutki, ko se trudim skriti svojo ranljivost, obenem pa nagonsko planem v bes, spremenjen v strašnega bojavnika Varvargenija, ki je brez usmiljenja, ki ne oprošča niti lastnih slabosti.

Kasneje mi je žal, ker kmalu začutim kako me Zaratrastra s komolcem sune pod rebra. Sprejemam, da sem čustven in ranljiv poet, samo, ko se človek navadi, mu postane vseeno, življenje je tako ali tako stvano iz milijarde nasprotij.

Zato mi ne preostane drugega, ko da se oklenem kril najplemenitejših čustev ljubezni in prividov, poletim, poln varljivega upanja na poti k lepšemu svetu, ki ga morda nikdar ne bo, a to ne spremeni hrepenenja, da preko ljubezni in čustev do ljudi vztrajam v tem upanju.

Pripoveduje se mi

Morda ni tako hladno, da mi zmrzuje pod jezikom, koliko ledenih sveč srca, ki so skrite pod zavihki streh. Lomim jih v enakorak trikotnik, nato se igram z vprašnikom, z njim igram hokej. Prozorne se mi smejejo in drsijo po flomastru.

Govorijo mi, da je belo v mraku črno. Žalost je podnajemnik zmrzali. Podčrtam spiralno hipotenuzo, toliko, da se ogrejem. Da začutim življenje. Da se omrežim z ukoreninjeno prihodnostjo. In počasi potujem po začrtanih smrnicah. Naj se govori kako lepo mi je, ko se vzpenjam.

Da zmrzneš.

Tatjana Budimir Kikinda

Blagoslov

Jutro je davno obrisalo solzo,
prvi mrak blago diši po murvi.
Govoriš mi, da je pred teboj pot,
stkana iz bisernih ogrlic,
edina, ki jo lahko sprejmeš,
dokler ne začutiš miru v sebi.
dokler se ushalo drhteči prsti
dotaknejo prvih toplih, sončnih žarkov,
ne moreš oditi.
Sklonjena sem v krčih,
v zadnjem dihu, ki te spremlja kot blagoslov.
Ker tja, kamor greš ti,
tam jaz ne morem biti.

Marina Adamović Kikinda

stojim v temi

sprašujem se

kam

nebo se odpira

Veliki voz

vstopim

igra se prične

na vse ali nič

še vedno tema

in v njej

Nič

vse je že bilo

ali še je

NE KOPIRATI

Anita Iličić Kikinda

Nevihta potuje mimobežno

Glej kako se oblaki razpršijo
reke v struge nazaj drsijo,
kot da angeli pojo,
nevihta potuje mimobežno.

Ogledalo pač ne laže
v meni vse je več resnice
in vse manj krute bolečine.

Vem bila je prividov igra,
presekala bi če, da me ne bi zaobjelo,
čas mineva in me brani,
razlog je, da potujem še bolj vase.

Nevihta potuje mimobežno.

Dobro jutro, lahko noč

V rani zgodnji jutranji uri, tiho umira noč,

oči zapirajo se same, preden zora vstane.

Zakaj mi ne pustiš spati? Čemu bi braniš sanje?

V meni je še moč, da čakam privide jutranje zarje.

Misli kličejo zlate spomine

vse je tako spokojno tiho, kot da ves svet spi,

Samo glasba odmevov dežnih kapelj jutro nežno budi.

Dobro jutro, lahko noč.

NE KOPIRATI

List za listom

Lista za listom, list pač, papir čist,
pripravljen, da izpišem besedo mojo,
pripravljen, da jo povem zdaj.

Korak za korakom, kot človek vsak,
ko nosi misel takrat pač,
včasih bister potoček, ki teče,
včasih nad glavo deževni oblak.

Kaplja za kapljo, morda vsak del mene,
zgosti se nekje, kot slap.

Sen za snom, zakaj se ne bi rodilo jutro,
ki se bo imenovalo moj dan?